

FRAMTIDENS OLIDLIGA LÄTTHET

**Evigt liv. Tusen års
utveckling på bara
en vecka. Människan
flyttar från jordklotet.
Välkommen till år 02006
– en realistisk utflykt till
framtiden.**

---

av Nicklas Lundblad
Redaktör på Neo

ROR DU ATT mänskligheten finns kvar om 10 000 år? Det är värt besväret att försöka besvara frågan, av två skäl.

För det första fungerar svaret som en diagnos på hur optimistisk du är om framtiden i stort. För det andra väcker frågan viktiga frågor om hur dagens politik bör utformas om vi vill att mänskligheten ska fortsätta att utvecklas i tiotusen år (och längre än så).

Dagens syn på framtiden är komplicerad. Att det finns drag av pessimism är ställt utom tvivel. Se bara hur politiker diskuterar tillväxt: vi ska sträva efter

”uthållig” tillväxt och ”hållbar” utveckling. Begreppen ger en bild av framtiden som skör och lidande.

Tanken att utvecklingen handlar om att ”hålla ut” några få år till innan vi kan andas ut och försvinna är egentligen djupt morbida. Politiker är noga med att påpeka att vi inte kan få evig tillväxt, men de vägrar att ställa

den verkligt intressanta frågan: Hur länge kan mänskligheten utvecklas och expandera?

ÄVEN DEN MEST framtidsoptimistiske måste kanske erkänna vissa gränser. De gränser som termodynamikens lagar sätter upp är ett bra exempel. I princip innebär de att universum går mot en oundviklig värmedöd där ingenting kan leva. Så det ser ut som om det mänskliga projektet, livet i universum, måste ta slut.

Men det är ett tag till dess. Och alla håller faktiskt inte med.

Fysikern Michio Kaku skrev nyligen en ypperlig bok om parallella universum, *Parallell Worlds* (Doubleday, 2004), som visar att även om detta universum lyder under termodynamikens lagar och måste dö, är det inget som säger att livet måste sluta då. Vi kan mycket väl – under den ganska betydande tid som återstår – utveckla metoder för att helt enkelt skifta till ett annat universum om vi så vill.

Kaku föreslår att vi funderar på en flyktplan. En underhållande idé, men också vacker i sin okuvlighet. Varför skulle vi acceptera ett slut på livet?

Långt innan vi når de gränser som sätts upp av termodynamiken kommer dock vår egen sol att bränna sönder planeten vi bor på. Därför borde vi inom den närmaste miljarden år expandera ut i universum.

DET FINNS ETT antal andra gränser som ibland tas upp som viktiga ramar för åtminstone mänskligt liv.

Astrofysikern J Richard Gott III pekar till exempel på att däggdjur typiskt sett dör ut efter 5–10 miljoner år, men eftersom vi vid det laget sannolikt kom-

mer att ha fusionerat mycket av vårt biologiska arv med nya former av teknik är det långt ifrån säkert att dödsdomen gäller människan.

De mer cyniska menar att universum bara kommer att existera i ungefär hundra år till – för var och en av oss som individer – och att framtiden sedan är en ointressant fråga för just dig och mig.

Men inte ens det behöver vara sant. Medellivslängden fortsätter fortfarande att öka, också i den rika världen, och framtidsforskare som Raymond Kurzweil är övertygade om att det bara är en tidsfråga innan vi faktiskt kommer att leva så länge som vi själva vill (Och se

”Framtidsforskare som Raymond Kurzweil är övertygade om att det bara är en tidsfråga innan vi faktiskt kommer att leva så länge som vi själva vill.”

där en spännande fråga: hur länge skulle du välja att leva om döden plötsligt var ett val?).

Livets gränser vittrar sönder om vi petar på dem. Framtiden för liv i universum och för utvecklingen kan faktiskt mycket väl vara ... evig.

HUR HAR VI då hamnat i dagens mörka syn på framtiden? Varifrån kommer alla märkliga undergångsprofetior och domedagssyner? Frågan kanske ska ställas tvärtom: varför blir man optimist? Eller som i John McCarthys fall, extrem optimist?

McCarthy, som är professor emeritus i artificiell intelligens (och mannen som hittade på begreppet AI samt uppfann programmeringsspråket LISP, vilket är tillräckligt för att någon som läst det minsta lilla datorhistoria ska dyrka marken han går på) driver sedan ett antal år tillbaka en samling webbsidor som fokuserar på materiell tillväxt. Sidorna är – provocerande för en del – betitlade *”sustainable material progress”* och går ut på att visa att materiell tillväxt inte bara är möjlig, utan till och med överväldigande sannolik. McCarthy kallar sig själv just extrem optimist, och definierar det lekfullt som någon som tror att det kommer att gå bra även om folk inte gör som han säger.

Det regnar i Stanford när jag besöker professor McCarthy i det hus han har på universitetsområdet. Han tar emot i tofflor och lotsar vänligt in mig i sitt arbetsrum, som är fullt av vetenskapliga artiklar,

böcker, datorer, tidskrifter och ... science fictiontidningar. Vid snart åttio års ålder har han nämligen skrivit ett utkast till en roman om en ung fysiker som upptäcker ett meddelande från en utomjordisk intelligens genom att lyssna inte efter radiovågor, utan efter tunna neutrinostrålar. McCarthy förklarar entusiastiskt intrigen och undrar sedan vad jag vill fråga om webbsidorna om materiell utveckling.

Vi slår oss ned och jag frågar honom först varför han sammanställt sidorna. ”Den gamla vanliga blandningen av medborgaranda och ego, antar jag”, svarar han.

Sidorna rankas mycket högt i Google och särskilt de som handlar om kärnkraft har många besökare – både studenter och andra intresserade. Sidorna är packade med data som stödjer kärnkraften och McCarthy är medveten om att det är just det kontroversiella stödet för kärnkraften som intresserar många.

McCarthy får tio av tio poäng för energiskt datainsamlande och för tydliga texter, men i dagens framtidsängsliga samhälle får han nog ett avdrag på ett par miljoner poäng för sin uttalade och extrema brist på politisk korrekthet. Skeptisk till växthuseffekten, starkt för kärnkraft, starkt för expansion i rymden (privat, förstås och absolut inte för att planeten kommer att bli överfull. Något överbefolkningsproblem tror McCarthy inte på). Han är övertygad om att det inte finns ett oljeproblem (eftersom kärnkraft och väte av olika sorter utgör ett stabilt energisystem som räcker fram till dess att solen exploderar) och med en optimism som svämmar

Foto: Paul Souder, Corbis

över på andra områden är han ärkefienden för många domedagsmånglare.

MEN I STÅLLET för att ta debatten med McCarthy ignorerar de honom. Det är också vad som oroar honom mest: att det i dagens medieklimat är möjligt att helt ignorera de röster som avviker och hävdar att det faktiskt bara blir bättre. Optimismen är provocerande, den

väcker avsky och upprördhet hos en offentlighet som ser sin storhet i sin närhet till undergången.

Men varför ser McCarthy så ljus på framtiden? Vad är det som gjort honom optimistisk?

”Det är nog snarast så att jag aldrig slutade vara optimist”, svarar han efter en kort tystnad.

När han säger det blir det uppenbart. Den som läser McCarthys webbsidor kan ta del av samma tydliga framtidsoptimism som präglade 50-talets världsbild. För många av dagens intellektuella representerar denna period en naiv syn på framtiden – det var först i och med 68-generationen och dess syn på världen som framtidsoptimismen ersattes av en mörkersyn. Dys-

topier blev högsta mode. Miljön skulle hämnas på oss, befolkningen explodera, oljan ta slut (det är populärt att påstå även nu) och under kalla kriget var de flesta övertygade om att världen skulle gå under i kärnvapenkrig.

Men den som analyserar McCarthys optimism mer i detalj finner också en annan intressant komponent, en syn på människans verktyg som är särskiljande. Många av de under-

gångsskildringar som torgförs i dag utgår från ett mycket enkelt tankefel: de antar att vi måste ta oss an framtidens problem med dagens tekniska lösningar.

Professor John LeGates vid Harvarduniversitetet har arbetat med teknik och politik i mer än 40 år. När jag träffar honom är det för att diskutera just hur politiker ser på teknikutvecklingen och framtiden – eftersom det är det som hans nuvarande forskning berör. LeGates börjar emellertid med att förneka att han (eller någon annan) kan säga något om framtiden. ”Det är inget jag kan göra. Jag tittar på nuet, på trender, aktörer och teknik här och nu. Det räcker ganska bra, och det är det enda vi kan göra. Tänk efter själv, tänk bakåt tio, femton år. Kan du räkna upp några tänkare som förutsåg vad som skulle hända med Internet, mobiltelefoner, *video on demand*, telekommunikationer eller bioteknik?”

Det kan jag förstås inte. Men betyder det att alla försök att prata om framtiden är meningslösa? Är det bättre att bara låta framtiden hända?

LeGates skakar på huvudet. Det finns en skillnad, påpekar han, mellan att förutsäga framtiden och inse vad som formar den. Det är det senare som ger oss konkurrensfördelar som samhälle. Det finns vissa enkla saker som kommer att förbli konstanta, saker vi kan räkna med.

Den mest grundläggande konstanten är förstås Moores lag (döpt efter Intels grundare Gordon Moore). Den säger i en av sina formuleringar att vi var artonde månad får dubbla mängden beräkningskapacitet för konstant pris.

Men, frågar jag, måste vi inte komma till en punkt där denna lag slutar gälla? En sorts övre gräns där tekniken inte kan utvecklas vidare? ”Jovisst”, svarar LeGates till min stora överraskning, ”om åtta år. Och så har det varit de senaste fyrtio åren. Det har alltid sagts att vi når en övre gräns om åtta år, och vet du, det har varit sant varenda gång.”

Jag ber LeGates förklara vad han menar.

”Det är skäligen enkelt. Med dagens teknik vet vi

”Många av de undergångsskildringar som torgförs i dag utgår från ett mycket enkelt tankefel: de antar att vi måste ta oss an framtidens problem med dagens tekniska lösningar.”

att vi kan fortsätta ungefär åtta år till med nuvarande utvecklingstakt. Men tekniken förändras, utvecklas och ersätts hela tiden. Så om arton månader förskjuts gränsen ytterligare och de åtta åren förblir konstanta.”

ALLA TEKNISKA LÖSNINGAR har en bortre horisont. Samma svar får jag när jag talar med Gene Meieran på Intel, som efter 43 år i komponentindustrin har samma syn på utvecklingen.

Vi träffas i Santa Clara, i ett hus uppkallat efter en av informationssamhällets verkliga upphovsmän, Robert Noyce. Robert, eller Bob som Gene Meieran envisas med att kalla honom, uppfann den integrerade kretsen, eller mikrochipset som den vanligen kallas. När jag frågar om han också tror att Moores lag kommer fortsätta att gälla, svarar Meieran med ett självklart ”ja”. Enligt honom står vi inför en bredare teknikutveckling än någonsin tidigare: kvantfysik, biologiska och kemiska komponenter samt fotonbaserad teknik erbjuder unika möjligheter att fortsätta utvecklas.

”Med dagens teknik kommer Moores lag att fortsätta att gälla i ytterligare 10–15 år. Men dagens teknik förändras och jag var nyligen på en tävling för unga forskare ...” Han lutar sig tillbaka och skrattar. ”Den unge pojke som vann höll på att utveckla kemiska transistorer, och vet du vad? Han hette Moore ... Vi kanske inte ens behöver byta namn på lagen!”

Det finns alltså ingen anledning att vi måste lösa problem i framtiden med dagens verktyg. Vi kommer

ständig att få bättre och mer kraftfulla hjälpmedel.

Men hur bryter vi då domedagsprofeternas grepp om framtiden? Hur kan vi som samhälle skapa framtidstro och en känsla för det längre perspektivet?

Just denna fråga fick en grupp viktiga tänkare i San Francisco att starta en organisation som nu är känd som The Long Now Foundation. Bland grundarna återfinns Stewart Brand, som skrivit ett flertal spännande böcker och artiklar, Danny Hillis, som arbetat bland annat på Disney, författaren Kevin Kelly och musikern Brian Eno.

Stiftelsen håller just på att flytta in i det bohemiska och vackra området kring Fort Mason i San Francisco. Jag hälsar på Alexander Rose, som leder arbetet i ett kontor som är lika delar kaos och full aktivitet. Vi hittar en soffa med utsikt över Golden Gate-bron och jag frågar honom hur arbetet med stiftelsen började. Han berättar att Danny Hillis länge hade gått omkring med en idé om en artefakt, en fysisk sak, som skulle kunna rikta människors uppmärksamhet mot framtiden. Hillis ville konstruera en klocka som skulle mäta tiden i 10 000 år, ringa vart tusende år och följa stjärnhimlens utveckling under hela denna period. Helst skulle människor vallfärda till den och ställa sig själva viktiga frågor om tiden.

STEWART BRAND TYCKTE att idén var utmärkt, men ville att projektet skulle innehålla en plan för att också bevara digital information genom bygga ett jättelikt bibliotek, och snart var man i gång även med detta. En första prototyp av klockan kon-

Stiftelsen The Long Now ska bygga en klocka i Nevada som ska mäta tiden i 10 000 år, ringa vart tusende år och följa stjärnhimlens utveckling under hela denna period. Detta är en modell.

struerades och placerades i Science Museum i London. Rose berättar hur de slet med klockan för att bli klara till millennieskiftet, eftersom den skulle ringa då. De hann precis. Det är tusen år till nästa gång.

Den verkliga klockan kommer dock, berättar han, att se helt annorlunda ut. Den kommer att vara stor – så stor att du som besökare kan gå runt i den. Stiftelsen har köpt land i östra Nevada, ett stort område som är kringgärdat av naturreservat. Området rymmer ett berg med den förmodligen enda samlingen av en sorts träd som blir mer än 5 000 år. Träden kommer, förklarar Rose, att stå kvar också om 10 000 år.

ROSE FÖRKLARAR ATT klockan ska bli en upplevelse för besökaren. Det ska inte gå att ta sig dit annat än till fots, och för att komma in ska besökarna tillsammans vrida upp ett hjul som i sin tur vrider upp klockan och öppnar en port som leder in i klockans innanmäte. En viktig detalj med klockan är nämligen att den kommer att vara beroende – åtminstone delvis – av mänsk-

lig omsorg för att fungera.

”Alla system som ska överleva lång tid är beroende av någon form av omsorg”, förklarar Rose och berättar att Danny Hillis inledningsvis tänkte sig att bygga klockan så att den skulle klara sig helt själv. Men han ändrade sig när han insåg vilket värde det skulle ligga i att ha en artefakt som visade framtiden att vi förmådde bry oss om något under 10 000 år.

Men klockan ska också klara sig utan mänskligheten om det skulle bli så att vi glömmer den, eller om något annat händer. Det finns särskilda mekanismer för att dra nytta av solenergi och andra drivmekanismer. Klockan utnyttjar också temperaturskillnaden i Nevada (som kan bli ganska betydande) för att driva sina enklare mekanismer. Ytterst är klockan inte bara en symbol, utan också ett mycket avancerat ingenjörprojekt.

Klockan är dock inte det enda stiftelsen gör för att främja det längre perspektivet. Man driver också en vadslagningsajt – longbets.org – där människor kan slå vad om vad som kommer hända om hundratals år – det mest långsiktiga vadet gäller frågan om universum kommer att sluta expandera eller ej. Därtill driver man det största lingvistiska projekt som finns på nätet. Projektet går ut på att spara alla världens språk – och konstruera en universell Rosettasten. I dag har man mer än 2 300 olika språk dokumenterade, berättar Rose.

Dessutom vill man engagera sig i att spara allt digitalt material som produceras i dag. Arkivarbete i informationssamhället är nämligen sorgligt eftersatt, menar Rose. ”Vi lever i ett samhälle utan minne”, förklarar han, ”och det mesta från de senaste tio åren är borta, helt borta.”

STIFTELSENS ARBETE ÄR verkligen imponerande. Seminarierna som stiftelsen arrangerar attraherar de bästa och smartaste hjärnorna i Silicon Valley, och listan över föredragshållare är en katalog över de kanske mest intressanta framtidsänkarna i USA just nu. Jag har länge följt stiftelsens arbete och jag gillar verkligen idéerna, men jag har ett litet gnagande tvivel.

Är det inte, frågar jag, förfärligt konservativt att bygga en klocka som ska finnas i tiotusen år och spara allt digitalt material? Har inte den mänskliga glömskan en funktion? Är inte ett samhälle som minns allt och tänker i tiotusenåriga sjok ett lika märkligt samhälle som ett som drabbats av minnesförlost och extrem

närsynthet? Rose håller inte alls med:

”Det är bättre att vi sparar allt material och låter framtida historiker analysera det. Ta tidningar – vet du att många bibliotek klipper ut annonser ur de tidningar de sparar? Men vad är det som säger mest om en tid? Jo, annonserna!”

Rose fortsätter och berättar hur billigt det är att bevara nuet. Att tidigare kulturer inte sparade mer material berodde på kostnader och tekniska begränsningar. Vi kan spara allt, eller lagra allt i stiftelsens bibliotek om vi så vill.

Samtidigt, säger jag, är väl själva idén med ett bibliotek just att göra ett urval, att välja och värdera. Bibliotekens glömska skapar ju spänningar mellan olika samlingar som gör att historiker kan lära sig mycket mer än de skulle kunna lära sig av en kultur som maniskt sparar allt?

ROSE ERKÄNNER ATT det finns problem, även med klockan, men han håller inte med om att bristen på glömska skulle vara ett sådant. Det som oroar stiftelsen är i stället en helt annan risk.

”Risken för att vi grundar en religion är ganska hög. Vi är en grupp kreatörer som förr eller senare måste lämna över till förvaltare. Hur de tolkar uppdraget och vad de gör kommer att ha stor betydelse. De två största riskerna med klockprojektet är att det urartar och blir en religion, eller att det upplevs som så hotfullt att en regim väljer att förstöra det.”

Hotfullt? Hur då?, frågar jag.

”Tänk på Buddhastatyerna som talibanerna förintade. Dessa statyer, själva symbolen för något

Studera med morgondagens stora ledare redan idag.

*Peter Hägglund,
Ekonomie doktor,
Akademiskt ansvarig Executive MBA.*

Det är ingen hemlighet att Handelshögskolan i Stockholms Executive MBA-program leder till varaktiga resultat. Både för dig och din arbetsgivare.

Vi finns till för dig med stor potential. Du som vill vara med och utveckla företag och organisationer för framtiden. Vi ger dig nya kunskaper och infallsvinklar som hjälper dig att ta nästa steg i din karriär. Du får även chansen att utvidga ditt kontaktnät.

Handelshögskolan i Stockholm erbjuder ett av Europas mest prestigefyllda Executive MBA-program. Det är, i grunden, en generell ledarskapsutbildning med möjlighet att välja mellan flera spännande inriktningar.

- MBA Health & Life Sciences – för dig som vill forma framtidens hälsossektor.
- MBA Financial Management – för dig som vill leda inom stora företag och organisationer.
- MBA Leading Innovation – för dig som vill leda affärsutvecklingen i företag och organisationer.
- MBA Global – för dig som vill utveckla internationella affärer på nya marknader.

Rådgör alltid med oss innan du väljer.
Börja med att besöka www.ifl.se/mba eller ring oss på tel. 08-586 175 46. Välkommen!

HANDELSHÖGSKOLAN
I STOCKHOLM
STOCKHOLM SCHOOL OF ECONOMICS

osjälviskt och vackert, förintades av talibanerna för att de upplevde dem som ett hot mot den egna auktoriteten. Det tog flera dagar, det kostade en massa pengar att förstöra dessa uråldriga statyer, men talibanerna gjorde det i alla fall – för att de kände sig hotade. Sådana grupper kommer alltid att dyka upp.”

Rose berättar att de nu arbetar med att bygga en slutlig version av klockan, och att det beräknas ta runt tio år innan de har en idé om exakt hur den ska se ut. Men stiftelsen kommer inte att vara klara med sitt arbete när klockan är byggd: de vill också bygga ett bibliotek i anslutning till klockan med all mänsklig kunskap digitaliserad. Rose är dock övertygad om att de kommer att bli klara och att klockan kommer att finnas kvar om tiotusen år.

”Det tror jag. Det måste jag tro”, säger han. Han berättar att de precis gjort klart modeller som de ska visa stiftelsens styrelse, och att han därför suttit uppe till klockan fyra på natten.

Stör det dig att du inte får se klockan om tiotusen år?, frågar jag.

”Inte alls. Alla frågar det, men det gör det inte. Jag får göra klart klockan. Det måste vara mycket jobbigare att ägna sig åt något så långsiktigt att du inte får se resultat under din livstid – det kräver osjälviskhet.”

NÄR JAG FRÅGAR John McCarthy om stiftelsens arbete skakar han på huvudet.

”Den där klockan de bygger, den är en leksak ... en hobby”, säger han.

Först blir jag konfunderad. Ligger det inte något väldigt viktigt i att rikta allmänhetens uppmärksamhet mot framtiden, att bygga en artefakt som illustrerar hoppet om en långsiktig framtid?

McCarthy tycker inte det, och han förklarar att för honom är stiftelsens arbete helt fel sätt att bygga framtiden. Själv föredrar han att koncentrera sig på de val som vi står inför här och nu.

”Vi närmar oss en punkt där förändringen kommer att gå så snabbt att vi kommer att se tusentals år av utveckling på några dagar. Vår bästa tid är alltså hela tiden nu, och nu, och nu ...”

Att kraftfullt argumentera för utveckling, för nya energilösningar, för teknikutro och särskilt för vetenskapliga ideal och vetenskaplig metod. McCarthy är mycket engagerad i striden mot kreationisterna, som för honom representerar en ny sorts fiende som måste tas på största allvar.

Skillnaden mellan de framtidsperspektiv som McCarthy och Rose står för är viktigt att bena ut. Rose och The Long Now Foundation tror att de kan skapa något som ska bestå i tiotusen år, och de tror dessutom att det ligger ett särskilt värde i att skapa något så långsiktigt.

McCarthy saknar helt denna sentimentalitet. För honom ligger hoppet om framtiden i det föränderliga, i ständiga tekniska och sociala innovationer. Att bygga en ”leksak” kan till och med skada framtiden, vingklippa den genom en sorts temporal imperialism som syftar till att prägla framtiden med våra egna värden.

JAG FRÅGAR ROSE om det inte är orimligt självförhärligande att tro att han kan skapa något som mänskligheten ska lära sig av i tiotusen år.

”Nej, det är inte det vi gör. Vi tror bara att i en tid av massiv förändring behövs stråk av kontinuitet, av stabilitet.”

McCarthy har inget tålmod med denna tanke. Det finns, skriver han på sina webbsidor, inget vettigt vi kan säga om världen om tiotusen år som skiljer sig från vad vi kan säga om världen om tusen år. Världen om tiotusen år är omöjlig att föreställa sig. Vad vi kan göra är att skapa framtiden här och nu genom att välja rätt.

Men det finns dock en sak Rose och McCarthy är ense om. Båda är övertygade om att mänskligheten kommer att finnas kvar om tiotusen år.

När jag lämnar mötet med Rose promenerar jag ut i ett soligt San Francisco. Havet glittrar och måsar hörs på avstånd. Jag försöker föreställa mig hur just den

här platsen kommer att se ut om tiotusen år, och plötsligt svindlar perspektiven och framtiden känns längre än någonsin. Det är en befriande känsla av frihet. Rose berättade att just den känslan, känslan av frihet när någon säger att framtiden kan vara i tiotusentals år, är vanlig. Stiftelsen försöker stärka den med enkla medel. En sak som den gör, och rekommenderar alla andra att göra, är att skriva datum på ett nytt sätt.

I vanliga fall skriver vi 2006-04-20. Alexander Rose och de andra på stiftelsen har en egen notation som i sig är en liten, liten injektion av framtidsoptimism: 02006-04-20. Nollan både förpliktigar och befriar.

NÄR JAG GÅR igenom mina anteckningar från alla de möten med olika framtids-tänkare som jag träffat under min resa genom USA finns det en anteckning som hela tiden återkommer, och den rör en väldigt enkel fråga.

Jag har nämligen medvetet frågat alla samma sak: tror de att utvecklingen går snabbare nu än för tio, tjugo år sedan?

Alla har svarat ja, utan att tveka. Alla tycks mena att mängden förändring per år ökar. De kommande tiotusen åren kommer alltså att innehålla mycket mer utveckling än de gångna tiotusen åren. Kanske exponentiellt mycket mer om vi ska tro författare som Ray Kurzweil, som i sin bok *The Singularity is Near* (Viking, 2005) menar att vi närmar oss en punkt där förändringen kommer att gå så snabbt att vi kommer att se tusentals år av utveckling på några dagar. Vår bästa tid är alltså hela tiden nu, och nu, och nu ... ∞